

Ivernencques

He deixat a ma estimada
amb els ulls negats de plor,
i al fossar l'he encomanada
al fossar que no te cor.

Al fossar, que les llosanes
alsaprema indiferent;
qu'obra i tanca les fossanes
sens tremir d'astorament.

Bon fossar del cementiri,
jo li deia sospirant,
fes esment del greu martiri
qu'el meu cor esia passant.

Que si esmentes fins on munta
l'amargor del meu llament,
be tindràs per ma difunta
una amor de sentiment.

I ell seguia fent la feina
cavant sempre terra endins,
cada cop que dava amb l'eina
del meu cor feia bocins.

Bon fossar, jo repetia
bon fossar, ¡per caritat!

Simulant que no'm sentia,
la fossana ha terminat

Agafant la meva esposa
l'ha baixada al fons del llim,
i de terra mig fangosa
l'ha coberta a fins al cim.

Reprement el pic i aixada
sense amor ni pietat,
frec a frec de ma estimada
altra fossa ha començat.

Altra fossa que ja crida
amb sa gola famejant.
les despulles d'una vida
que llanguenta es va esmicant.

He deixat a ma estimada
amb els ulls negats de plor
i al fossar l'he encomanada
al fossar que no te cor.

Al fossar que les llosanes
alsaprema indiferent,
qu'obra i tanca les fossanes
sens tremir d'astorament.

MARIA DE SULTERRA

convenients, etz., etz. de qualsevol *recó de món*, com despectivament qualificava el Sr. Xarxa els pobles i pobllets ont el temps de la calor s'hi acullen els estiuejants.

Aquest any sab un *fet* dels grossos. Una família que l'estiu passat va anar a Rocacunilla va ésser víctima *total* de les inclemències de l'estiuèig. Al senyor en el *Cassino* li van buidar la cartera, la senyora de tant pujar muntanyes se li va aprimar, a la nena gran la va deixar el *novio* perquè va ballar amb el fill del metge del poble, la cambraera els va plantar per a casar-se amb el recader, el Tanito, un gosset que era una monada, va cometre l'ingròtit de fugir-s'hi darrera la *gossota* del guarda-bosc, i tot això el Sr. Xarxa ho descapdellava lentament, sense ometre detall, afegint-hi tota classe de consideracions sentencioses, i acompanyant la seva narració amb aquella rialleta irònica que clarament expressava la repugnància que li mereixien els estiuejats i els que, inconscients del seu benestar, els hi reten tribut.

El Sr. Xarxa, ecuanim, indiferent, de caracter pacífic, incapaç d'exaltar-se per res, ni quan entre els seus companys de *penya* s'entaulaven discussions polítiques, socials o sobre qualsevol altre materia en cambi, si be sense perdre la seva calma, es transfigurava i fins s'exitava quelcom al fuetejar sense contemplació als estiuejants. Barrejava a les hores l'indignació amb el despreci i la sátira. Tant els omplia d'improperis com els ridiculizava. El burlar-se d'ells era la seva constant obsessió.

Fa pocs dies, quan el Sr. Xarxa per mil i una vegades s'em desfogava contra els que tenen la mala costum d'estiuejar, atribuïnt-els-li decepcions i contrarietats a carretades, que a mi em feien l'efecte que no precisament eren originades d'haver abandonat la ciutat si no que sense moure's'n també s'experi-

L'obsesió del Sr. Xarxa

Estiuença

Al arribar la primavera ja se sabia. Era quan el Sr. Xarxa amb la seva rialleta irònica i amb sa oratoria intencionada i satírica començava a relatar aquell enfilall de *fets*, com deia ell, que més tenien d'anècdotes que d'històries, referent a trifulgues i contrarietats sofertes per un sens fi d'estiuejants. Segons el Sr. Xarxa l'escapar a l'estiu de ciutat anant a buscar esbarjo i repòs després d'una colla de mesos de tasca cotidiana, de vida activa i de mals de cap era buscar-se'n molt més, era una especie de purgatori, era una aberració imposada per la moda i un desig insensat de volguer aparentar *gente bien*.

I el bon home apoiava les seves argumentacions referint dotzenes de cassos de famílies que volguent retre tribut a la moda anaren a estiuejar creient que'l fer-ho aixis era quelcom sublim, deliciós, que l'anar-se'n a Valldecanes, per exemple, era com fugir de l'infern i transportar-se al

cel. Però mai ho haguessin fet perquè des del bell moment que van sortir de casa tot van ésser vicissituds, disgustos i planys de totes menes. I com se'n reia el Sr. Xarxa d'aitals ilusos! Per ell no hi havia res millor que quedar-se a caseta on hu de mica en mica s'ha rodejat de totes les comoditats, on tot ho té a punt, ben preparadet, amb cada cosa a son lloc i un lloc per cada cosa, segons l'aforisme que's llegeix en algunes cases de comerç.

El veurer un cotxe de l'estació curull el sostre de *mundos* i maletes i a dins, com aucells engabiats, a tota una família amb les minyones i mes farsells i paquets, l'hi excitava els nervis al Sr. Xarxa i boi parant-se per a contemplar millor aquell desdixat espectacle, i aixugant-se la suor ciutadana que li regalimava cara avall, remugaba. — Això és un atemptat contra el sentit comú, això és no tenir seny ni sapiguer viure.

I als amics per centèsima volta els hi explicava com havia vist a uns altres desventurats deixant el confort de la capital per a les molesties, incomoditats, in-